

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 366/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika, zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Michalénkovou, Advokátska kancelária, Kuzmányho 5, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2 Er 1105/2013 zo 7. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 1105/2013 zo 7. marca 2017. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 25. apríla 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 bol sťažovateľ ako žalovaný zviazaný zaplatiť žalobkyni MEDIATION KMCH, s. r. o. (ďalej len „oprávnená“), 108 445 Sk s úrokmi z omeškania, ako aj trovy konania. Sťažovateľ bol v konaní zastúpený ustanoveným opatrovníkom a podľa doložky právoplatnosti rozsudok nadobudol právoplatnosť 16. augusta 2006 a vykonateľnosť 20. augusta 2006.

Sťažovateľ v čase podania žaloby a v celom priebehu súdneho konania v roku 2006 nebol na Slovensku, nemal tu prechodný či trvalý pobyt, žaloba, predvolanie na súdne pojednávanie, ale ani rozsudok mu neboli doručené, pričom okresný súd mu ustanovil opatrovníka bez toho, aby sa pokúsil zistiť dôvody, pre ktoré sa mu vracali doporučené zásielky pre sťažovateľa z adresy [REDAKOVANÉ] 7 s poznámkou „adresát neznámy“.

Až dňa 7. augusta 2013 bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie o začatí exekúcie vydané súdnym exekútorom JUDr. Stachom Chladným č. k. Ex 1379/13-14 z 24. mája 2013.

Sťažovateľ podal proti upovedomeniu o začatí exekúcie námietky, v ktorých žiadal exekúciu zastaviť s tým, že exekučný titul (rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006) bol vydaný v konaní, v ktorom správne malo dôjsť k zastaveniu konania, keďže oprávnená ako žalobkyňa chybné označila adresu trvalého pobytu sťažovateľa ako žalovaného, chybné tiež označila miestnu príslušnosť okresného súdu, keďže sťažovateľ nemal v čase podania žaloby v roku 2006 na Slovensku trvalé bydlisko, resp. miesto podnikania, pričom nebol ani štátnym príslušníkom Slovenskej republiky. Miestna príslušnosť okresného súdu nevyplývala zo žiadnych ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Uznesením okresného súdu č. k. 2 Er 1105/2013-77 zo 16. septembra 2014 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a exekučné konanie bolo zastavené. Ešte pred vydaním tohto uznesenia okresný súd zistil, že sťažovateľ mal na Slovensku ako cudzinec riadne povolený prechodný pobyt od 31. augusta 2001 do 29. novembra 2002 a po tomto termíne sa už na Slovensku nezdržoval a ani nepožiadaval o obnovenie povolenia na prechodný pobyt.

Od 19. októbra 1987 má nepretržite až do súčasnosti trvalý pobyt v obci [REDACTED] v Českej republike. Podľa názoru okresného súdu tento nebol v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 47/2006 miestne príslušný a nemal ani právomoc vo veci rozhodnúť, v dôsledku čoho treba jeho rozsudok z 27. júna 2006 považovať za nulitný právny akt, ktorý nikoho nezaväzuje. Keďže išlo o neodstrániteľnú vadu konania podľa ustanovenia § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Na základe odvolania oprávnenej uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 CoE 106/2015 z 30. júna 2015 bolo uznesenie okresného súdu č. k. 2 Er 1105/2013-77 zo 16. septembra 2014 zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu s tým, aby skúmal, či bol exekučný titul (rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006) sťažovateľovi riadne doručený a či bol dôvod ustanoviť mu opatrovníka, resp. či sa exekúcia viedla na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu.

Sťažovateľ považuje uvedený právny názor krajského súdu za nelogický, lebo z celého spisu už vyplývalo, že okresný súd rozsudok nedoručoval sťažovateľovi na adresu [REDACTED] 7, ale práve z dôvodu, že poštové zásielky sa z obce [REDACTED] vracali s označením „adresát neznámy“, bol sťažovateľovi ustanovený opatrovník, ktorému sa rozsudok doručil. Je samozrejmé, že sťažovateľ sa o tom nemal ako dozvedieť, keďže jemu nikdy nebola doručená žaloba, predvolanie, ale ani rozsudok.

V ďalšom došlo podľa sťažovateľa k zásadnému právnemu pochybeniu okresného súdu, ktorý vo veci sp. zn. 15 C 47/2006 úkonom z 1. februára 2016 označeným ako „*Oznámenie*“ zrušil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 z dôvodu, že sťažovateľ listinnými dôkazmi preukázal, že v čase vydania rozsudku nemal bydlisko na území Slovenskej republiky, resp. mal trvalé bydlisko v Českej republike v obci [REDACTED].

Keďže sťažovateľ absolútne nepochopil dôvod, ale ani účel postupu okresného súdu, ktorý mu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 47/2006 doručil rozsudok približne 10 rokov po skončení súdneho konania, ale ani to, na základe akého ustanovenia Občianskeho

súdneho poriadku mohol okresný súd zrušiť doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, nepodal proti rozsudku odvolanie.

Uznesením okresného súdu č. k. 2 Er 1105/2013-204 zo 7. marca 2017 boli námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietnuté. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľ mal možnosť podať v 15-dňovej lehote od prevzatia rozsudku a oznámenia okresného súdu z 1. februára 2016 (sťažovateľovi doručené 22. februára 2016) odvolanie. Keďže tak neurobil, okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 47/2006 vyznačil opakovane na rozsudku doložku právoplatnosti k 9. marcu 2016 a doložku vykonateľnosti k 15. marcu 2016, v dôsledku čoho sa potom pokračovalo v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 1105/2013, keďže exekučný titul opätovne nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť.

Podľa názoru sťažovateľa už opísaný stav konania je protiprávny. Poukázal na to aj v odvolaní zo 17. mája 2016, ktoré podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Er 1105/2013 z 15. apríla 2016, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na zastavenie exekúcie. Tým, že okresný súd úradným záznamom zrušil pôvodnú doložku právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku ako exekučného titulu, tento rozsudok prestal byť exekučným titulom a vznikol dôvod na zastavenie exekúcie podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Bolo by totiž úplne nelogické, nezmyselné a protiprávne, aby sa pokračovalo v exekučnom konaní začatom v roku 2013, v ktorom však exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť až v roku 2016. Navyše v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 47/2006 sa sťažovateľ nijako nemohol vyjadriť k žalobe, nemohol sa zúčastniť pojednávania, navrhovať dôkazy, teda brániť sa podanej žalobe. Došlo tým k porušeniu ustanovenia § 120 ods. 4 a § 123 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa sťažovateľa k zásadnému pochybeniu došlo aj v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 1105/2013, keďže sa nepostupovalo v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 a § 53 ods. 1 Exekučného poriadku (nedošlo k odstráneniu chýb v návrhu na vykonanie exekúcie).

Okresný súd podľa názoru sťažovateľa vydal v exekučnom konaní dve navzájom si odporujúce uznesenia, keď skorším uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, no neskôr už zamietol námietky sťažovateľa.

3. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1./ Právo sťažovateľa, [REDAKOVANÉ] (...) na spravodlivé súdne konanie a na súdnu ochranu podľa článkov 46 ods. 1 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 2Er/1105/2013-204 zo dňa 7.3.2017.

Ústavný súd zrušuje toto uznesenie a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica sp.zn. 2Er/1105/2013 na nové prejednanie a rozhodnutie.

2./ Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastupovania v tomto konaní v sume celkom 312,34.- eur (za dva úkony právnej služby plus dvakrát režijný paušál podľa vyúčtovania v texte vyššie t.j. dvakrát po 147,33.- eur plus 8,84.- eur režijný paušál). Túto sumu je povinný zaplatiť Okresný súd Banská Bystrica v lehote do 15 dní od doručenia nálezu ústavného súdu na Účet(...)

3./ Ústavný súd priznáva sťažovateľovi v zmysle článku 127 ods. 3 Ústavy SR primerané finančné zadosťučinenie v sume 7.000,- eur slovom Sedem tisíc eur ktorú sumu je povinný zaplatiť v hotovosti Okresný súd Banská Bystrica v lehote do 15 dní od doručenia tohto nálezu na bankový účet(...)

II.

4. Z rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 vyplýva, že ním bol sťažovateľ ako žalovaný (zastúpený ustanoveným opatrovníkom) zaviazaný zaplatiť oprávnenej ako žalobkyni istinu 108 445 Sk s úrokmi z omeškania, ako aj trovy konania. Rozsudok je opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti k 16. augustu 2006 a 20. augustu 2006.

5. Z upovedomenia o začatí exekúcie súdneho exekútora JUDr. Stacha Chladného č. k. Ex 1379/13-14 z 24. mája 2013 vyplýva začatie exekučného konania na vymoženie sumy 8 564,52 eur s prísl.

6. Z uznesenia okresného súdu č. k. 2 Er 1105/2013-77 zo 16. septembra 2014 vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zároveň zastavená. Podľa názoru okresného súdu, keďže sťažovateľ je občanom Českej republiky, kde aj býva, nemá určený všeobecný súd podľa § 85 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. V prípade, že v konaní vystupuje účastník, ktorý má bydlisko mimo územia Slovenskej republiky, ide o tzv. konanie s cudzím prvkom, pričom musí byť splnená podmienka existencie právomoci súdu konať. Právomoc súdu môže byť založená medzinárodnou zmluvou alebo právnymi predpismi Európskej únie, prípadne môže byť založená zákonom. Ak by bola preukázaná pravdivosť tvrdenia sťažovateľa o jeho pobyte v Českej republike v rozhodnom období, bolo by potrebné v konaní vo veci samej aplikovať ustanovenia nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie Brusel I“). Rozsudok, ktorý má byť v tejto veci exekučným titulom, bol vydaný súdom Slovenskej republiky. Vzhľadom na tvrdenie sťažovateľa, že v priebehu konania vo veci samej mal pobyť v Českej republike, bolo treba vyriešiť otázku, či možno rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 považovať za exekučný titul. Keďže sa preukázalo dokazovaním vykonaným okresným súdom, že sťažovateľ v rozhodnom období býval v Českej republike, právomoc konať o žalobe oprávnenej proti sťažovateľovi mal podľa čl. 2 bodu 1 nariadenia Brusel I súd štátu, v ktorom mal bydlisko. Preto bolo potrebné dospieť k záveru, že žiaden všeobecný súd Slovenskej republiky nemal právomoc rozhodovať o žalobe oprávnenej proti sťažovateľovi. Pokiaľ sa tak napriek tomu stalo, rozsudok treba považovať za nulitný právny akt, ktorý nie je možné vykonať, keďže nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho, akoby neexistoval.

7. Z uznesenia krajského súdu č. k. 41 CoE 106/2015-112 z 30. júna 2015 vyplýva, že ním bolo zrušené uznesenie okresného súdu č. k. 2 Er 1105/2013-77 zo 16. septembra 2014 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa názoru krajského súdu v danom prípade predmetom základného konania bol zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom oprávnenej a sťažovateľom na základe zmlúv o nájme, ktorými boli sťažovateľovi dodané hnutelné veci – tovar. Tieto zmluvy neobsahovali údaje o štátnom občianstve sťažovateľa, pričom v čase dodania tovaru mal sťažovateľ povolený prechodný

pobyt na území Slovenskej republiky. Preto na prerokovanie sporu bol podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) nariadenia Brusel I príslušný súd Slovenskej republiky. Okresný súd nesprávne rozhodol, pokiaľ dospel k názoru, že exekučný titul vydal nepríslušný orgán, keďže podľa neho v základnom konaní všeobecný súd Slovenskej republiky nemal právomoc o žalobe konať a rozhodnúť. Okresný súd tiež pochybil, keď neskúmal, či rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 bol riadne doručený sťažovateľovi, či bol daný dôvod ustanoviť mu opatrovníka, teda či sa exekúcia vedie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. Exekučný súd nie je viazaný potvrdením o vykonateľnosti, a preto je oprávnený sám preskúmať, či rozhodnutie je skutočne vykonateľné. Pri skúmaní, či rozhodnutie, na základe ktorého sa má vykonať exekúcia, bolo povinnému riadne doručené, vychádza zo skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, prípadne zo skutočností o okolnostiach doručenia získaných pomocou šetrenia, ktoré vykonal. Nejde pritom o posudzovanie obsahovej správnosti rozhodnutia, ale o skúmanie jeho formálnej vykonateľnosti. V ďalšom konaní sa okresný súd bude musieť vysporiadať so skutočnosťou, či bol v základnom konaní sťažovateľovi správne ustanovený opatrovník a či rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 (ktorý je exekučným titulom v tejto veci) bol riadne doručený sťažovateľovi, teda či mohol vôbec nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť.

8. Z oznámenia okresného súdu sp. zn. 15 C 47/2006 z 1. februára 2016 adresovaného inter alia aj sťažovateľovi vyplýva, že okresný súd zrušil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 z dôvodu, že sťažovateľ v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 1105/2013 listinnými dôkazmi preukázal, že v čase vydania rozsudku č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 nemal bydlisko na území Slovenskej republiky a zdržiaval sa na adrese trvalého pobytu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], okres [REDAKOVANÉ], Česká republika, čo vyplýva z obsahu exekučného spisu okresného súdu sp. zn. 2 Er 1105/2013. Z uvedeného dôvodu okresný súd ako prvostupňový súd doručuje citovaný rozsudok sťažovateľovi na adresu trvalého pobytu v Českej republike, ktorá vyplýva z exekučného spisu okresného súdu sp. zn. 2 Er 1105/2013.

9. Z podania sťažovateľa z 10. marca 2016 doručeného okresnému súdu 10. marca 2016 vyplýva, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 2 Er 1105/2013 žiada o urýchlené zastavenie nezákonnej exekúcie v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, keďže z oznámenia okresného súdu sp. zn. 15 C 47/2006 z 1. februára 2016 vyplýva, že bola zrušená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 15 C 47/2006 z 27. júna 2006. Skutočnosť, že označený exekučný titul sa dosiaľ nestal vykonateľným, je dôvodom na zastavenie exekúcie.

10. Z uznesenia okresného súdu č. k. 2 Er 1105/2013-204 zo 7. marca 2017 vyplýva, že ním boli námietky sťažovateľa proti exekúcii zamietnuté.

Podľa konštatovania okresného súdu uznesením okresného súdu č. k. 2 Er 1105/2013-170 z 15. apríla 2016 bol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietnutý. Následným uznesením krajského súdu č. k. 41 CoE 453/2016-188 z 30. novembra 2016 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Podľa názoru krajského súdu po doručení rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 (v súlade s oznámením o zrušení doložky právoplatnosti a vykonateľnosti z 1. februára 2016) mohol sťažovateľ podať proti rozsudku odvolanie, čo však neurobil, a preto bola opätovne vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti 9. marca 2016, resp. 15. marca 2016. Jedným zo základných princípov je hospodárnosť súdneho konania, ktoré má byť zároveň uskutočňované bez zbytočných prietahov a zaťažovania strán sporu. Z toho vyplýva, že ak by došlo k zastaveniu exekúcie a súdny exekútor by bol nútený opätovne požiadať o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, došlo by k porušeniu jedného zo základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený.

Podľa názoru okresného súdu exekučný titul bol vydaný príslušným orgánom (k tomu pozri odôvodnenie uznesenia krajského súdu č. k. 41 CoE 106/2015-112 z 30. júna 2015). Napriek dodatočne vykonanej oprave právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu nie je v danom prípade namieste námietkam sťažovateľa vzneseným proti exekúcii vyhovieť, a to s poukazom na názor krajského súdu uvedený v uznesení č. k. 41 CoE 453/206-188 z 30. novembra 2016. Nie je dôvodná ani námietka premlčania vymáhanej pohľadávky, a to tak isto s poukazom na odôvodnenie uznesenia krajského súdu č. k. 41 CoE 453/2016-188 z 30. novembra 2016.

III.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

12. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. Podľa názoru ústavného súdu sú skutkové a právne závery okresného súdu úplné, dostatočne jasné, ale aj presvedčivé. Nijaké známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazujú. Skutočnosť, že sťažovateľ má odlišný názor, sama osebe nezakladá porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

Rozhodujúcou námietkou sťažovateľa je, že o žalobe oprávnenej proti sťažovateľovi konal a rozhodol okresný súd, ktorý na to nemal právomoc, keďže sťažovateľ v inkriminovanom čase nemal na Slovensku pobyt a neexistoval ani miestne príslušný súd na konanie o žalobe oprávnenej (to všetko v súlade so zásadou, podľa ktorej je právomoc slovenských súdov daná, ak je daná ich príslušnosť). Okrem toho sťažovateľovi nebola v základnom konaní doručená žaloba, predvolanie na pojednávanie, ale ani rozsudok, a keď napokon k doručeniu rozsudku dodatočne došlo spolu aj s oznámením o zrušení doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, sťažovateľ uvedený postup zo strany súdu vôbec nepochopil. Napokon namieta, že ak bola doložka právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu zrušená, táto skutočnosť sama osebe bola dostatočným dôvodom na vyhovieň jeho návrhu na zastavenie exekúcie, a to pre neexistenciu právoplatného exekučného titulu.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým uviesť, že právny názor okresného súdu (vyslovený v uznesení č. k. 2 Er 1105/2013-77 zo 16. septembra 2014), podľa ktorého treba exekučný titul (rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006) považovať za nulitný pre nedostatok právomoci vydať ho, krajský súd neodobril, pretože vo svojom uznesení č. k. 41 CoE 106/2015-112 z 30. júna 2015 dospel k opačnému záveru, podľa ktorého právomoc súdu bola daná vzhľadom na citované ustanovenie nariadenia Brusel I. Napriek tomuto odvolaciemu právnemu názoru sťažovateľ i naďalej považuje za správny záver okresného súdu o nedostatku právomoci konať vo veci samej, pričom v podanej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia, ktorou by sa sťažovateľ snažil spochybníť odlišné právne závery krajského súdu. Sťažovateľ iba jednoducho trvá na tom, že správne rozhodol okresný súd. Nie je úlohou ústavného súdu namiesto sťažovateľa si „domýšľať“ prípadné argumenty svedčiace v neprospech právneho názoru vysloveného krajským súdom.

Za plne oprávnenú treba považovať námietku sťažovateľa, podľa ktorej nemal možnosť v konaní vo veci samej vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 47/2006 nijako brániť svoje práva, pretože mu nebola doručená žaloba, nebol predvolaný na pojednávanie a nebol mu doručený ani rozsudok, keďže tento bol doručený ustanovenému opatrovníkovi.

V uvedenom smere je podstatné, že na základe právneho názoru krajského súdu (vysloveného v uznesení č. k. 41 CoE 106/2015-112 z 30. júna 2015) okresný súd uznal, že rozsudok č. k. 15 C 47/2006-56 z 27. júna 2006 nemohol 16. augusta 2006 nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť, a preto doložku právoplatnosti a vykonateľnosti zrušil a rozsudok sťažovateľovi riadne doručil. Bolo vecou slobodného rozhodnutia sťažovateľa, či po doručení rozsudku podá odvolanie, keďže v rámci neho mohol všetky hrubé procesné pochybenia, ku ktorým došlo, v odvolacom konaní namietat'. Sťažovateľ odvolanie nepodal, čo zdôvodňuje v podanej sťažnosti tým, že dôvod a účel postupu okresného súdu vôbec nepochopil.

Uvedenú argumentáciu nemožno z pohľadu ústavného súdu v žiadnom prípade akceptovať. Opačný záver by bol v priamom rozpore s princípom *vigilantibus iura scripta*

sunt. Pokiaľ sťažovateľ dôvodu a účelu postupu okresného súdu nerozumel, mal sa o tom poradiť s kvalifikovaným odborníkom.

Nemožno akceptovať ani námietku sťažovateľa, podľa ktorej v dôsledku zrušenia pôvodnej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti mala byť exekúcia zastavená. Krajský súd v uznesení č. k. 41 CoE 453/2016-188 z 30. novembra 2016, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 2 Er 1105/2013-170 z 15. apríla 2016 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, uviedol, že takýto postup by bol z hľadiska princípu hospodárnosti súdneho konania neúčelný, pretože by viedol k tomu, že by sa muselo začať nové exekučné konanie. Krajský súd sa teda s námietkou sťažovateľa právoplatne vysporiadal. Pokiaľ sťažovateľ nebol s týmto záverom spokojný, mohol uznesenie krajského súdu napadnúť na ústavnom súde. V následnom konaní o námietkach proti upovedomeniu o začatí exekúcie už nebolo možné opätovne rozhodovať o tom istom návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie.

15. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017